

[Wilhelm.]

som man siger, er ret stærkt begrundet i regeringens forventning om det betalingsunderskud på 5 mia kr. i 1976, som hr. Christopheresen nævnte. Den begrundelse bygger igen på en tillid til, at der kommer et opsving — jfr. den konjunkturoversigt, vi fik fra det økonomiske sekretariat i går. Det er et opsving, som for 1976's vedkommende i virkeligheden ikke er bygget på forventningen om et forbrugsopsving, ikke i nævneværdig grad. Der er stadig væk tale om et stærkt nedsat forbrug i forhold til, hvad man forventede, da man for et år siden lavede budgetoverslaget for 1976. Men der er forventning om en større investeringsgrad. Det er altså ikke i den traditionelle og populære forstand befolkningens forbrug, der forventes at gå over gevind i 1976, og som motiverer en sådan udenlandsk låntagning, det er derimod, som vi har set det før, begrundet i forventninger om investeringsgraden. Det kan vi så have forskellige forventninger om; vi deler ikke regeringens forventninger, det vil der blive lejlighed til at sige i finanslovdebatten, det skal jeg ikke komme ind på her.

Derimod synes jeg, der er grund til at konstatere, især i forbindelse med hr. Christophersens indlæg, at det er denne regering, der har mindsket betalingsunderskuddet. Det holdt sig jo højt, højt oppe, så at sige til den dag venstre-regeringen gik af. Det er denne socialdemokratiske regering og dens politik i foråret, en behård, krisedeflatorisk politik, der ikke satte beskæftigelsen i højsædet, men som i strid med alt, hvad man lovede og sagde, satte betalingsbalancen i højsædet. Det var denne regering, der førte til, som der står i konjunkturoversigten fra i går, at betalingsunderskuddet i 1975 faldt med 4 mia kr. i forhold til året før. At det så forventes at gå op til næste år — i vores øjne en helt urealistisk forventning om, at det vil gå 4 mia kr. op igen — skyldes altså ikke forbruget, det kan man se på forventningerne om momsindtægterne, det er snarere investeringsgraden, der ventes at blive årsag til dette opsving.

Vores kølighed over for lovforslaget skyldes i og for sig ikke panikken over en udlandsgæld. Jeg vil godt sige til dem, der er lidt paniske, hvad det angår, at i virkeligheden skal vi med den inflation, der løber,

faktisk forøge vores udlandsgæld med ca. 2 mia kr. om året bare for at holde status quo i forhold til inflationen. Og hvis vi ville holde status quo med hensyn til vores udlandsgæld i forhold til en eller anden realværdi — hvor reel den så er, det kan vi altid diskutere, det er jo dårlige tal, men de findes ikke bedre — nationalformue eller sådan noget, så skulle vi i virkeligheden løbende forøge vores udlandsgæld med ca. 4 mia kr. om året. Det er altså ikke så meget det, der bekymrer os, men det er som et element i hele den samlede økonomiske politik, som vi ikke har lod eller del i og ikke er enige i, at vi er kølige over for dette her.

Og så er det altså, som en anden har været inde på, en ting, som selvfølgelig ikke kan diskuteres helt uafhængig af, hvordan man i øvrigt laver sit krisemanagement, men det rejser det langt mere fundamentale problem, hvor rimeligt det er, at et forholdsvis rigt land som Danmark belaster de internationale lånemuligheder med milliardbeløb, når der er investeringsbehov i u-landene.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for socialdemokratiet, venstre, det radikale venstre, konservative, SF, kristeligt folkeparti og kommunisterne for en velvillig modtagelse af forslaget.

Enkelte ordførere beskæftigede sig med regeringens vurdering af betalingsbalanceunderskuddet i 1976, og jeg skal om det kun sige, at det svarer til, hvad vi skønnede omkring septemberforligets indgåelse ville blive resultatet. Jeg kan være ganske enig med de ordførere, der har gjort det synspunkt gældende, at det ikke vil være muligt over en længere årrække at have et betalingsbalanceunderskud af den størrelsesorden, som vi har haft det i nogle år, og af den størrelsesorden, som vi får det i 1976, hvor underskuddet jo har en ganske særlig baggrund i de aktivitets- og beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, som vi vedtog i forbindelse med septemberforliget. Det er givet, at vi må have to mål for den økonomiske politik også over en forholdsvis kort årrække, nemlig både at genskabe beskæftigelsen og at nedbringe underskuddet på betalingsbalancens løbende poster. Der er ingen tvivl om regeringens holdning til den